

men netop derfor var det en Opgave, der maatte være de 15 Herrer, som sad og skulde foreslaa Skattereformer, overordentlig velkommen. Skulde nogen forsøge paa at løse den, maatte det netop blive de Herrer, af hvilke en stor Del Aar for Aar have udtalt, at det var det Maal, vi skulde hen til. Derfor er det mere eller mindre ligegyldigt for mit Vedkommende, om de tre foreslaaede Paragraffers Indhold er lidt bedre eller lidt daarligere, naar det bare bliver saaledes, at Ministeriet i alt Fald ved, hvad Meningen med dem er, thi Ministeriet skal dog være med til at bringe dem ud i Livet, hvis de vedtages. Men det, der er en Skuffelse for mig, er, at man i Skattekommissionen ikke har ment at burde tage det Spørgsmaal op, at man ikke har sagt: *Dette* ville vi komme med som nyt, som vort egentlige og eget selvstændige Bidrag til en Skattereform. Det har undret mig, at man ikke har forsøgt det. Kontraproven er den, at selv om vi vedtage hele Skattekommissionens Forslag fra A. til Ø., ville vi om 1—2—3 eller 4 Aar kunne høre de selv samme Klager, som man har hørt her i mangfoldige Aar, at Hartkornet er den værste Skattebasis, men Hartkornet kan der fremdeles læsses videre paa, akkurat som før vi fik Skattekommissionen og Skattereformen, vi have i den Henseende intet opnaaet af det, som vi have ønsket i saa mange Aar. Derfor tror jeg, at jeg er berettiget til at gøre Regning ogsaa paa den ærede Skattekommissions Medlemmers og de ærede Forslagsstilleres Medvirken, hvis det skulde være muligt at opstille Forslag, som i alt Fald vilde føre til, at man ikke om kortere eller længere Tid med Rette kunde og vilde rejse den Anke mod den foretagne Skattereform, at da man skulde foretage en Reform, lod man paa et afgørende Punkt alt tilnærmelsesvis blive ved det gamle.

Jeg er derefter kommen til Slutningen, §§ 22, 23 og 24. Jeg skal kun i Henhold til tidligere Udtalelser i dette Ting med Hensyn til Lovens Ikrafttræden, som omhandles i § 24, henlede de ærede Forslagsstilleres Opmærksomhed paa, at det dog vistnok er nødvendigt at tilføje, at visse Bestemmelser, nemlig de, som angaa den almindelige Skattelignings Anvendelse ved Ligningen for Aaret 1902, træde i Kraft tidligere, thi ellers tror jeg ikke, at denne Kommuneskattelov vilde kunne faa Anvendelse paa det første Skatteaar, efter at den er traadt i Kraft. Der burde vistnok omtrent staa saaledes: „Denne Lov træder

i Kraft den førstkommende 1ste Januar — 1902 — dog saaledes, at de Bestemmelser, som angaa den almindelige Skattelignings Anvendelse ved Ligningen for Aaret 1902 og for Amtskommunernes Lignings-Vedkommende for Aaret 1902—1903 træde i Kraft straks — det tror jeg vilde være en Affattelse, som vilde sikre Dem, at Loven traadte i Kraft et Aar tidligere, end den vistnok vil komme til at gøre, hvis De lader § 24 staa, saaledes som den er foreslaaet.

Jeg skal ende mine Bemærkninger om det foreliggende Lovforslag med den Udtalelse, at jeg meget skulde glæde mig, hvis det maatte lykkes at føre denne store Sag igennem, hvorved desuden et staaende Arbejdstema for Folketinget og ogsaa for Landstinget i en lang — en alt for lang — Aarrække vil være bragt ud af Verden. Jeg gentager i denne Sammenhæng, at jeg for mit Vedkommende ikke formaar at se, af hvilke Grunde man nu i højere Grad end tidligere skulde gøre en fornuftig Kommuneskattelovs Vedtagelse afhængig af andre, den uvedkommende Loves Vedtagelse. Vil man det, kan man selvfølgelig gøre det, men jeg vil i saa Fald dog fastholde, at det da i meget høj Grad vil gaa ud over Landets samtlige Kommuner og ikke mindst over Landets Landdistrikter, i alt Fald hvis *disse* Bestemmelser alle kunne gennemføres.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Alberti): Den ærede Indenrigsminister lod sig baade i Begyndelsen og Slutningen af sit Foredrag forstaa med, at han af mine Udtalelser havde udledet den Slutning, at Flertallet her i Salen ikke vilde have nogen Reform af Kommuneskatterne, naar man ikke kunde faa de andre Skattelove. Det er jo en fuldstændig Misforstaaelse, noget saadant har jeg slet ikke sagt. Det, jeg har sagt, er, at hvis vi ikke kunne faa de andre Skattelove, ville vi ikke have *denne* Reform af Kommuneskatterne. Selvfølgelig ville vi vedblive at arbejde paa at faa en Reform af Kommuneskatterne paa samme Grundlag, som vi have arbejdet paa i en Række af Aar, et Arbejde, som muligvis eller rimeligvis vilde være blevet kronet med Held, hvis vi havde haft Indenrigsministre, som havde været egnede til med Virkning at foretage en Mægling mellem de to Ting. Dette Arbejde ville vi selvfølgelig blive ved med, hvis Opgaven ikke bliver løst ved denne Lejlighed. Hvad der er Tale om her, er, at vi med fuld Bevidsthed i det foreliggende Forslag bringe